

Братилъ. Всичко това станало заради нѣкакъвъ си „сечетъ“ (записъ). Послѣднитѣ двама българи живѣли въ една келийка навжтрѣ въ боаза, съградена върху останкиѣ на въпросния мѣнастиръ. Послѣдното прѣдание визира доволно старо минало, свързано съ разсипването на „Юленъ-Градъ“ и съ началото на робството ни подъ турцитѣ. Това се вижда още и отъ изповѣдта на дермендеренци, че „едно врѣме“, докато новиятъ Сливенъ билъ „гора“, тѣ ходѣли на сждъ въ Ямболъ. Възможно е, най-послѣ, щото слѣдъ разсипването на „Юленъ-Градъ“, частъ отъ жителитѣ му да сж намѣрили подслонъ въ днешния Сливенъ.

Слѣдъ похода на Дибичъ Забалкански (1829 г.), дермендеренци се прѣселили въ Бесарабия (1830 г.). Едни се подслонили близо до Болградъ, въ село Калинчакъ(?), дѣто останали три години и ходѣли на пазаръ въ Болградъ и Смаилъ. Но когато „руситѣ“ почнали да ги искатъ за „салдати“, тѣ напустнали това село и се върнали прѣзъ Дунава въ България. Частъ отъ тѣхъ, обаче, се прѣснали изъ влашкитѣ села, а други се поселили въ Добруджа и сѣвероизточна България, въ селата Куюджикъ, Гърлица, Имрихоръ и т. н. Първитѣ двѣ села, въ които има и сливенци, сж въ югозападната частъ на ромжнска Добруджа а селото Имрихоръ е въ Шуменско. Дермендеренци има още и въ Афлатаръ, силистренско, и въ Енево (Юнустъ-Кьой), пакъ въ шуменско. Важното е, че най-голѣмата частъ отъ изселенитѣ дермендеренци заправятъ до Болградъ за-селище, което кръстили съ старото име на подбалканското си огнище. За това село Дерменъ-Дере, което и днесъ сж-ществува, споменува Титеровъ въ книгата си за „Българитѣ въ Бесарабия“ (стр. 74), бидейки между езерата Ялпукъ и Софитянъ. За него Сколковскій пише, че е основано отъ „вышедшими изъ Румелии Болгарами“ и че брояло 80 български сѣмейства съ 490 души. Въобще отъ факта на разпрѣснатитѣ дермендеренци въ Бесарабия и влашкитѣ села и най-послѣ на тия, които се върнали подъ Балкана и заселили въ силистренско и шуменско, се види, че селото Дерменъ-Дере, днесъ Гавраилово, до 1830 г. било доволно голѣмо.

Дермендеренци помнятъ, че прѣзъ селото имъ минавали „уйници“, идящи отъ „Шоплука“, (?) отъ къмъ казанлъшко и Хаиниѣ, но тѣ самитѣ не давали такива „уйници“